

'Van knop tot bloem, van bloem tot compost'

Hans Alkemade

Als betrokkenheid een naam mag dragen dan is het wel 'JCH': vijftig jaar geleden, aansluitend op de roep om liturgie in de volkstaal van het net afgeronde Tweede Vaticaans Concilie begin 1967 opgericht als jongerenkoor van de in 2001 aan de eredienst onttrokken Christus' Hemelvaartkerk.

Het boekje van de jubileumviering tien jaar geleden verhaalt hoe dit koor zich zingend laat raken tijdens de Eucharistie, door de hedendaagse geloofsgemeenschap en muziek, in onderlinge verbondenheid én eigenheid. Vijf jaar terug overlegt Maurice in dit blad JCH's geloofsbrieven. Op weg naar een dankbare, gouden hoogmis in de st.-Elisabethkerk, zondag 19 februari om 11 uur, rijst 'in koor' de vraag waarom ons parochiemagazine alweer aandacht schenkt aan dit inmiddels 'middenkoor'.

Vanwege een gevallen vrouw, de revaliderende dirigente, schuif ik half december onder de rook van ons nieuwe asielzoekerscentrum in, jaja, Escharen aan tafel met liefst een-derde van het koor: naast een aan huis gekluisterde Marja tref ik organiste Jeanne, secretaris Nathalie, Christan en Theo. Uiteraard krijgt de gastvrouw, die het na een fietsongeval en operatie 'op haar heupen heeft', eerst alle aandacht.

Hoe Carl, al lang geleden teruggetreden, haar twee dagen eerder als vanzelfsprekend dirigerend waarneemt tekent een jarenlange, diepgewortelde band. Als het jubileumgesprek zich ontspint blijkt alras dat het koor niet blijft hangen in het verleden, laat staan in de eigen club.

Zijn Gravenaren geen meezingers?

Enkelen zijn continu en bewust bezig met het ontwikkelen van een het gehele koor uitdagend repertoire. Hierbij gaat het geenszins om een muzikale hobby, waarbij het goed uitkomt dat een kerk als podium dient. Neen, het resultaat van alle repetities staan in dienst van de liturgie. Zodoende nodigt de liedkeuze de kerkgangers herhaaldelijk uit om mee te zingen. Immers, om onze pastoor aan ter halen: 'Het mooiste koor is het kerkkoor'. 'Maar op de een of andere manier zijn de Gravenaren niet zo'n meezingers,' denkt Christan, 'ligt het aan de plaats waar wij zingen? Ooit stonden we achter het altaar of nog verder naar achteren in het noordtransept.' 'In Nederasselt', sprak de pastoor ooit schamper. De interviewer kan het niet laten om Janneke 's moeder aan te halen: 'Alleen de bozen zingen niet'.

Zelfkritiek en zelfspot

Aan zelfkritiek ontbreekt het niet binnen JCH. Marja krijgt als dirigente nog rode koontjes als zij denkt aan het een keer 'omdat het niet uitkomt' klakkeloos doorschuiven van een lied, waarna het tijdens de volgende heilige mis pardoes niet blijkt te passen.

Zelfspot blijkt het koor evenmin vreemd. Wanneer men schetst hoe stemmen tijdens een repetitie in allerlei hoeken van het kerkgebouw fanatiek oefenen. 'Maar je krijgt er zoveel voor terug,' aldus Christan. Als de vijf koorleden schetsen hoe het zit met het lezen van bladmuziek of het dankzij Ellens achtergrond fonetisch lezen van een frans lied. Als hier niet nader te duiden voorbeelden opborrelen over hoe een toch duidelijke voorzitter Jeroen telkenmale de spanning weet te doorbreken. Als men Maurice aanhaalt die JCH spiegelt in het bejaardenkoor van Herman Finkers: 'Van knop tot bloem, van bloem tot compost'.

Vijftig jaar volop dynamiek

Een gouden jubileum bereik je als koor niet door je vijftig jaar te voegen naar wat er op je afkomt. Door de jaren heen, met een enkele maal bij vijfenvijftig leden zelfs een ledenstop met wachtlijst, verwerft het koor eigenheid, 'een eigen klankkleur' om met Jeanne te spreken.

Het dankbaarste is als ieders inbreng - van celebrant, kerkganger tot koor - tot één viering samen-'klinkt'. Soms is het als koor passen en meten of zingt een celebrant achter zijn microfoon een lied op een andere melodie mee. JCH herkent zichzelf evenzeer in het na een spontane groepsapp oppakken van een avondwake binnen de eigen omgeving en is aangenaam verguld na een doorgespeeld, oprecht compliment over de stemmen.

‘Heilige boontjes’

JCH leidt achter de coulissen ook een ander leven dat verder gaat dan elkaar een Zalig Nieuwjaar wensen. Als afsluiting van een seizoen volgt een fietstocht, staat de Hemelvaartzaal vol met conga's en bongo's of leent deze zaal zich voor een beeldende quiz. In deze geest neemt JCH als ‘Heilige boontjes’ eind 2015 dan ook deel aan Wizzik.

Op weg naar de rollator zit er muziek in JCH

JCH gaat voor goud, het koor beweegt in menig opzicht, koorstelletjes gaan voor zilver, enkele leden inmiddels weldra voor ‘robijn’.

Stiekempjes kijken mijn gesprekspartners om naar hoe zij schuchter binnenkomen. Een vijftienjarige Jeanne, inmiddels meer dan dertig jaar organiste, belt jaren eerder op om zich aan te melden en krijgt van onlangs overleden Kees van Vugt te horen: ‘Laat je neus maar eens zien.’ Theo staat helder en dankbaar voor de geest hoe hij vanbuiten binnenkomt.

‘Vallen en opstaan’, drempels slechten zoals bij het sluiten van de Christus’ Hemelvaartkerk. Betrokkenheid, verbondenheid, laten raken zetten de toon. Om woorden van tien jaar terug aan te halen: ‘Het onzegbare zingen, op adem komen om verder te geraken, in Gods Naam die ons hoort en durf geeft. De moeite waard.’

Ondanks een monumentale Mol als voorzitter: ‘In majeur’.